

То се знае, не във всичките свои стихотворение г. Ракитин е можал да влее все така майсторски известни чувства, както е извършил това в някои от споменатите по-горе късове. Ала тази особеност, която бихме могли да смятаме за епическо спокойствие, нигде не отива до студено и мъртво безучастие, защото дори в такива стихотворения все пак се чувствува присъствието на един творец с разум и сърдце. Като истински художник г. Ракитин не умува над действителността, както правят бездарните представители на тенденциозната „поезия“, особено у нас, ами рисува тая действителност, като цял се пренася в нея, като живее с ония естествени чувства, които тя буди у него. Един типичен пример представя „кръщение“:

„От черква идат. Майка в двори още
 ги среща — кръстен първенец поема.
 Подновен с внук стар свекър скъпи гости
 заведе весел в собата голема.
 Трапезата е сложена отдавна.
 Един до друг наоколо ѝ седат.
 Молитва кръстника изрича бавно,
 Прекръстват се, и зашуме обедът.
 За здравето на ижрвото отроче
 надиганата бжклица клокочи,
 неспирно от ржце в ржце минава.
 А от иконостаса на стената
 Христос с усмивка блага на устата
 Трапезата безмжлно благославя“

Цялото стихотворение представя живот, пълно е с движение от първия до последния стих. И никакво загатване че бжклицата, която обикаля от ржце в ржце, е пълна с вино, с алкохолно питие, което е отрова за човешкия организъм. Няма, значи, никаква проповед против социалните болести, никаква скудукмна сектанщина, която не допуска да се внася алкохолно питие в къщата на един „добър храмовник“. Няма и разсжждение за вредата от общо ползуване с един сжд (всички пият от бжклицата!), нито пжк доказване, че е по—„хигиенично“ да се налива всекимо в чаша, от която да пие! Отсъствието на какво да е загатване от тоя род за лишен път доказва, че авторът е наистина поет. Това най-добре се вижда от заключителните стилове: Христос от иконостаса като че е жив и благославя трапезата . . .

Над всичко отгоре дохжда и местната багра, френ. Couleur locale, на картината в езика: вместо в гостната стая свекъра води надошлите в „собата голема“ (римува се с